

Vak 69

Bloemkrans

des ons van den

H. Aloisius

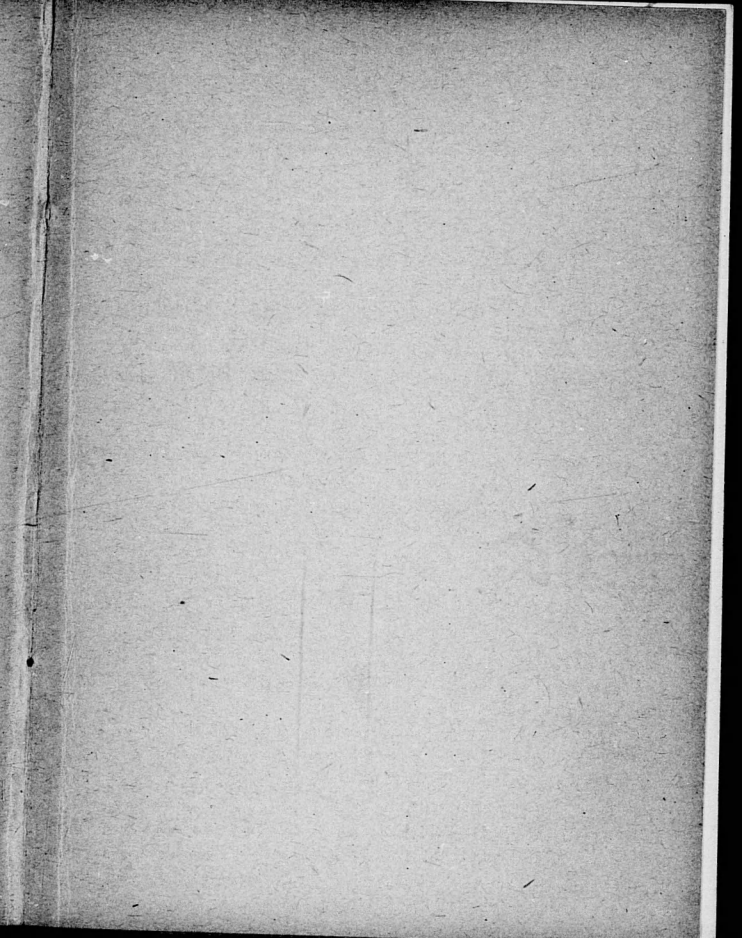
Gonzaga

8. 9.

61

b

Bloemkrans

TER EERE VAN DEN

H. ALOIJSIUS GONZAGA S. J.

OP ZIJN

derde eeuwfeest

1591 - 21 JUNI - 1891.

Overwegingen en Gebeden

VOOR DE

ZES ZONDAGEN

DOOR

H. Ermann S. J.

L. C. G. MALMBERG, Nijmegen.

IMPRIMATUR :

Buscoduci, 15 Aprilis 1891.

J. J. VERSTERREN, Rector
ad hoc delegatus.

Vooraf.

Door eene vriendenhand werd mij uit Rome een Italiaansch boekje, getiteld: *Le sei domeniche in onore di S. Luigi Gonzaga*, toegezonden, dat in 1823 door Francesco Michelesi, een beroemden hoogleeraar in de welsprekendheid aan het athenaeum van Fermo in het licht gegeven en ten jare 1887 opnieuw ter perse was gelegd door P. Aloysius Nannerini S. J. Ik heb dat werkje bij gelegenheid van den driehonderdsten gedenkdag aan den dood des Heiligen in het Hollandsch, maar met eenige noodzakelijke veranderingen overgebracht. Dat ik eenige schoone bladzijden uit Marbone's *Dieci glorie di S. Luigi Gonzaga* bij wijze van inleiding laat voorgaan, zal aan iederen lezer, naar ik vertrouw, welgevallig zijn.

H. H.

„Sit felix, carusque Deo ter optimo, terque maximo,
et hominibus in aeternum vivat.”

„Gelukkig moge hij zijn, door den driewerf heiligen
en machtigen God bemind en bij de menschen in
eeuwige gedachtenis.”

Zegenwensch door den aarts priester
Joannes Pastorio naast den naam van
Aloysius in het doopboek geschreven.

„O, hoe rijk aan glorie is Aloysius!.... Ik zou de
geheele aarde willen doorloopen en overal verkondigen,
dat Aloysius een groote heilige is.”

S. M. Magdalena de Pazzi.

„O heilige, o heilige, o heilige! O H. Aloysius
bid voor mij!”

Baronius op 't graf van Aloysius.

„Het is gemakkelijker de sterren aan 't uitspansel
te tellen dan de zielen, die door Aloysius zijn gered.
Getuigen zijn de volkeren der aarde en wij die gezien
hebben, wat het voorbeeld, de liede, de naam en
de bescherming van Aloysius Gonzaga vermogen op
't jeugdige hart.”

P. Stocchi S. J. in zijne wonder-
schoone lofrede op den H Aloysius.

„Schoon is het Aloysius' buitengewone heiligheid
door buitengewone eerbetuigingen te vieren; nog
schooner is het, dat deze eerbewijzen hem door de
jeugd worden gebracht, want de jeugd kan op haren
glibberigen en gevaarlijken weg niet beter behoed
worden dan door het voorbeeld en de bescherming
van den schuldelloozen jongeling Aloysius Gonzaga.”

Leo XIII in een schrijven van den
29 Oct. 1890 aan de vereeniging *De*
Katholieke jeugd in Italië.

Clemens XII verleent op ieder der zes achtereenvolgende Zondagen van welk jaargetijde ook een vollen aflat aan hen, die na gebiecht en gecommuniceerd te hebben, in den loop van dien dag eene of andere godvruchtige oefening doen ter eere van den H. Aloysius Gonzaga.

Aan den H. Aloysius Gonzaga S. J.

1591—21 JUNI—1891.

Wie vlecht een krans van bloemen
U, jongeling, eens hier met de engelen levend,
Dien de engelenkoren roemen,
U als hun kroon en pronkjuweel omzwevend
Drie eeuwen lang
Met lofgezag,
Waar reine maagdenscharen
Van liefde dronken,
Van hemelglans omblonken,
Op 't schuldloos Zoenlam staren?

Wie vlecht een krans van bloemen
U, jongeling? Wie zuiver bleef van harte
Zal hoogelijk U roemen.
De schuldige ook, die door de boetesmarter
In 't vaderhuis
Bij Jezus' Kruis
In ootmoed wordt herboren,
Mag 't jubel vieren,
Uw beeld met bloemen sieren,
Met stralend licht omgloren.

Ik vlocht een krans van bloemen
U, jongeling, dien ik ondanks mijn zonden
Mijn broeder luid durf noemen,
Daar de eigen eed aan God ons heeft verbonden.
Verhoor tot loon
Van 't eerbetoon,
Hoe 'k Jezus' Hart ook griede,
Mijn stille bede:
Deel mij en allen mede
Een sprankel uwer liefde.

Mariëndaal.

H. ERMANN S. J.

Aloysius Gonzaga, Markgraaf van Castiglione.

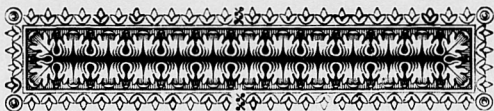
Een prins van het heilig Roomsche rijk, eerstgeboren zoon van den markies van Castiglione, erfgenaam van bloeiende gewesten, met de gekroonde hoofden van Italië, met de souvereinen van Europa en de keizers van Duitschland door de banden des bloeds verbonden; een prins, die onder zijne voorvaderen en naastbestaanden, zoovele rijksgraven en hertogen telde, kloeke mannen in vrede en oorlog, zoovele prelaten der H. Kerk met den mijter gekroond en met het purper omhangen, — een geest, bevoorrecht met bovennatuurlijke, wondervolle, buitengewone gaven, waarvan zij die in geestelijke zaken bedreven zijn, zeggen dat aan geen sterveling zulke gaven ooit gegeven werden, — een jongeling, in wien zoovelen, die 't geluk hadden hem van zijn jeugd af te kennen, die met hem in zijne

kindsheid omgingen, hem bewonderden in zijne lentejaren, vergezelden op zijne tochten, zijn geweten bestuurden, de geheimen er van doorschouwden, hem bijstonden tot in de ure des doods, meer dan mannelijke deugd en den hoogsten graad van volmaaktheid huldigden, — een held, wiens heiligerklaring op aandringen van talloze diocesen, bij verzoek van zeer vele congregatiën, op 't vurig verlangen van 't volk, op de smeekbede van republieken, overheidspersonen, koningen en keizers eenstemmig voorgesteld, uitgeroepen, bekrachtigd werd door eene kerkelijke vergadering, — een wonderdoener, die den arm des Almachtigen inroept, de natuurwetten stuit in haren gang, tot heil van ziel en lichaam voor zoovelen, die hem waar ter wereld ook in elke kwelling aanroepen, alle soorten van wonderen werkt, — een uitverkorene, wiens heldendeugden door talloze processtukken erkend, wiens opzien barenden wonderdaden

door eene menigte gerechtshoven rechtsgeldig onderzocht en getoetst, door de hoogste Congregatie bekrachtigd, door de Romeinsche Rota hemelhoog verheven zijn, — een Zalige, die na eenige weinige lustra de eer der altaren werd waardig gekeurd, door zijne tijdgenooten, zijne broeders, zijne moeder zelve als een ZALIGE mocht worden aangeroepen en vereerd; wiens graftombe, altaar en beeltenis met eene keur van sieraden en lichtkronen omgeven zijn, — de uitgelezen schutspatroom der studeerende jeugd, tot beschermer van talrijke steden uitgeroepen, tot toon- en voorbeeld van onschuld en boete aangeprezen, — een engel in het vleesch, op wiens voetspoor godgewijde maagden in vurigen ijver ontbranden om hare witte lelie te kweeken, edelaardige jongelingen maandelijks het Brood der engelen nuttigen, boetvaardige zielen bij het kruisbeeld boete plegen, — een Heilige, wiens naam, gedachtenis en

verheerlijking door de luisterrijkste feestelijkheden vereeuwigd zijn, — een aangedene, wiens voetstappen geëerbiedigd, wiens woonplaatsen bezocht, wiens relieken overgebracht en vereerd worden in talloze kerken, bedehuizen en huiskapellen hem toegewijd; wiens roemrijk aandenken leven blijft in gedenkpenningen, opschriften en in de beeltenis op het doek gepenseeld of uit marmersteen gehouwen; eene grootsche figuur van het Katholieke geloof, die den gewijden redenaar zooveel stof geeft tot lofzuiging, den dichter de hand in de snaren doet slaan en de stichtelijke auteurs opwekt tot het schrijven van boekdeelen in alle talen en in elken schrijftrant.... dat is Aloysius Gonzaga, wiens jubelfeest den den 21^{en} Juni 1891 luisterrijk gevierd wordt zijnde de gedenkdag aan zijn zalig verscheiden in 't jaar 1591. 1)

1) Dieci glorie di S. Luigi Gonzaga per Alessio Narbone; 2ª edizione Roma 1888.

Gerste Bondag.

ONSchULD.

Gebed vóór de Overweging.

Eeuwige God, die volgens uwe raadsbesluiten roem stelt in uwe Heiligen en de heiligheid op zulk eene bewonderenswaardige wijze laat bloeien zelfs daar, waar de onheilige wereld duizenden slachtoffers maakt, wij danken U voor de buitengewone gunsten, waarmede gij de ziel van uw getrouwen dienaar en onzen geliefden beschermer den H. Aloysius Gonzaga hebt verrijkt en wij smeeken U bij de tallooze verdiensten van dezen jongeling ons met uwe genade bij te staan, opdat wij aangespoord door zijne heldhaftige deugden, te midden van de ge-

varen der wereld beoefend, ons beijveren deugdzaam te leven en bereidwillig hem na te volgen, dien wij gaarne vereeren in de glorie zijner zegepraal.

OVERWEGING.

Toen onze stamvader, na in 't aardisch paradijs onder de bescherming van de onschuld veilig geleefd te hebben, ten gevolge van den zondeval uit dat zalig verblijf verdreven, als een balling ronddwaalde, zwierf ook de onschuld over de aarde en zocht eene veilige schuilplaats in de naakte spelonken. Zoo leefden een Elias, een Mozes en de jeugdige Joannes de Dooper, genen in de woestijn, deze aan de eenzame oevers van den Jordaan, wyl zij wilden waken over de reinheid huns harten.

Ach, 't is zoo moeilijk de onschuld te vinden te midden van eene wereld, die geheel in boosheid ligt verzonken. En toch door de zegepraal van de genade, die de haar

dierbaarste zielen met weldadige goedheid te gemoet komt, groeide Aloysius Gonzaga in de armen der onschuld gelukkig op, juist daar, waar de booze wereld hare lauweren oogst, d. w. z. bij den schitterglans van het hof, in den kring van wereldlingen, te midden van het wapengekletter, in de weelde eener vorstelijke familie, aan de hoven van de groothertogin van Toscane, van Mantua en van Spanje's koning. Ondanks dit alles bleef hij ongerept en rein, zoodat hij na in den schoot zijner moeder het doopsel ontvangen te hebben, van zich met recht zou kunnen zeggen in de armen der onschuld ontvangen en van zijn vroegste jeugd door de onschuld opgevoed en bevestigd te zijn in de goddelijke genade: *me autem propter innocentiam suscepisti, et confirmasti me in conspectu tuo.* Zoo oordeelde over hem kardinaal Bellarminus, die de reinheid van zijn geweten kende.

O, zalig lot van Gonzaga, maar ook hoe

getrouw beantwoordde zijne schoone ziel aan de genade. Wie is niet verbaasd als hij ziet, hoe het kind met nog onvasten tred de verborgene hoeken van 't paleis opzoekt om zich daar te schikken tot bidden, op de knietjes zinkt en de handjes kruiselings over de borst legt; hoe het diep medelijden gevoelt met ongelukkigen, en onder de zorgen zijner voorzichtige moeder zoo innig vroom was, dat wie het op de armen nam, het een engel des Hemels noemde. Wien treft het niet, dat Aloysius als het tijdperk zijner bekeering den leeftijd van zeven jaren aanwijst, waarin bij hem het licht der rede doorbrak, al zijne gedachten zich keerden tot God, en hij besloot zich van de wereld terug te trekken, uit grootere bezorgdheid om de geringste smet van zonde te vermijden. Wien treft dit alles niet, te meer, wijl de geestelijke leidlieden van onzen Heilige betuigen, dat in de herhaalde algemeene biechten de kleinere zonden, waarvan hij

zich beschuldige of geene zonden waren bij gebrek aan voldoende kennis en oordeel of indien zij op zonden zweemden, moesten gerekend worden onder die van nalatigheid in dien zin, dat de jongeling aan Gods gunsten niet zoo vurig beantwoordde als hij wenschte.

Tracht op het voorbeeld van dezen jongen edelman, gij die te midden van de wereld onbezonnen leeft, de hinderlagen te ontwijken. Luister naar de stem des Hemels en sta op uit de zonden, daar een schuldelooze jongeling het begin zijner bekeering laat dagteekenen uit den teederen leeftijd, waarin hij het gebruik zijner rede kreeg. Prent in uw geheugen, dat Aloysius Gonzaga in zevenjarigen ouderdom den grondslag legde van de verhevenste volmaaktheid, die immer tot het laatste oogenblik van zijn kostbaar leven hooger steeg. O, mocht gij bij zulk een voorbeeld iederen dag toenemen in deugd en aldus den tijd inhalen, die door uwe zonden te loor ging.

GEBED.

Bevallige bloem van onschuld, H. Aloysius, roemrijke beschermer onzer jeugd, gij blootgesteld aan de verzoeking der wereld, kunt U er op beroemen nooit door eene doodelijke zonde te zijn besmet. De genade, die U van uwe vroegste kinderjaren af voorkwam, vond U zoo bereidvaardig en trouw, dat gij bij het eerste licht der rede U zelve geheel aan God gaaft, de aardse dingen verachtet en in 't hart het edel besluit vormdet U naar een veilig oord terug te trekken om het werk uwer oprechte bekeering, die, zooals gij zeidet, in uw zevende jaar plaats had, te voltooien. O, welk een verwijt is het voor ons, dat wij reeds zoo vroegtijdig het witte kleed der onschuld hebben verloren, voor ons, die inderdaad behoefte hebben aan eene waarachtige bekeering en toch van dag tot dag uitstellen ons zelve aan God te geven. Ach, haast gij U ten minste, groote

Heilige ons te helpen! Moge de vrucht wezen van onzen diepen eerbied en genegenheid jegens U, dat wij in 't vervolg met grootere bezorgdheid dan voorheen er naar streven de goddelijke genade in het hart te bewaren.

Zesmaal Onze Vader, Wees gegroet en Eere zij den Vader enz. ter herinnering aan de zes jaren, die Aloysius in de Sociëteit van Jezus doorbracht.

Tweede Bondag.

BOETVAARDIGHEID.

Gebed vóór de Overweging.

God van eindelooze goedertierenheid, die niet den dood des zondaars wilt maar dat hij zich bekeere en leve, en hem daarom de boetvaardigheid als eene tweede reddingplank toereikt om aan de schipbreuk te ontkomen, en zoovele zielen, door uwe barmhartigheid buit gemaakt, van den weg des verderfs op het pad der deugd terugbrengt en door de boetvaardigheid heiligt, o hoe bewonderenswaardiger zijt gij in den engelachtigen jongeling Aloysius Gonzaga, onzen veelgeliefden schutspatroon, in wien, ons ten voorbeeld, wondervolle onschuld met

wondervolle boetvaardigheid vereenigd waren. Geef, o God, dat wij deelen in zijne droefheid over de zonden, wij die zulk eene behoefte hebben aan tranen van berouw. Wij volgden den Heilige niet na in zijne onschuld, ach laten wij hem ten minste navolgen in die deugd, welke voor hem het middel was zijne verdiensten te vermeederen, maar voor ons het middel moet zijn om onze zaligheid te verzekeren.

OVERWEGING.

Zonde te vreezen, waar geene zonde is en door boetvaardigheid uit de ziel de vlek te willen wissen, waarvan men met het oog op de zwakheid der menschelijke natuur het bestaan alleen maar vermoeden kan, is eigen aan de verheven geesten, die nog op aarde levend, er naar trachten in reinheid de natuur der engelen nabij te komen. Onder die verhevene geesten behoorde Aloysius. Nog een knaapje zijnde had hij eenige

dubbelzinnige uitdrukkingen en onvoegzame woorden gesproken, die hij van de krijgslieden geleerd had zonder den zin er van te verstaan; ook had hij uit onbezonnenheid eenig buskruit weggenomen, daarmee een klein geschut geladen, dit afgestoken en daardoor zijn leven in gevaar gebracht. En toch deze zonden waren het, waarvan hij zich in den biechtstoel met zulk een diep leedwezen beschuldigde, dat hij van droefheid in onmacht viel. Deze lichtzinnigheden dienden tot bewijzen, waardoor hij later anderen wilde overtuigen, dat hij in zijne jeugd slecht was geweest. Dit waren de fouten die hij uit den geest van versterving en om zich voor God te vernederen met een schaamteblos openbaarde aan zijne vertrouwde vrienden en aan hen, die hem om zijne hooge deugd bewonderden. Vandaar ook de zucht aan God straffe genoegdoening te geven in zijn lichaam, vandaar de onverzadelijke begeerte naar pijn en smart, van-

daar eindelijk dat brandend verlangen om het strenge en boetplegend leven van een woestijnbewoner te leiden te midden van de weelde van het hof. Wij hadden evenals zijne ouders en dienaren hem moeten zien en hooren, wanneer hij op zijne stille kamer in tranen wegsmolt en zucht op zucht slaakte, met een koppelsnoer van gevlochten touw zijn maagdelijk lichaam tuchtigde of met een ijzeren keten zijn vleesch verscheurde, door scherven of houtspaanders, op het zachte lijnwaad gespreid, den slaap belemmerde, midden in den nacht het bed verliet en door de barre winterkoude als verstijfd, geknield bleef of bij gebrek aan kracht op den vloer lag uitgestrekt. Wij hadden moeten zien, hoe hij uitteerde door meermalen in de week te vasten op water en brood en wanneer hij voedsel gebruikte dit afwoog bij 't gewicht; hoe hij de zijden kwetste met de ijzeren punten van een boetgordel en ter herinnering aan de doornenkroon zijns Mees-

ters de felste pijnen in 't hoofd verduurde, zonder naar een geneesmiddel om te zien. Deze en dergelijke middelen dacht Aloysius uit om de levenswijze der boetelingen uit de woestijnen van Egypte na te volgen daar, waar weekelijkheid van zeden, praalzucht en overvloed geheel iets anders toestonden dan wreede lijfkastijding en strenge onthouding.

O schoone ziel! o blanke lelie, die tusschen de doornen bloeide, hoeveel schooner bloeit gij nu, bedauwd met den dauw van het hemelsch Paradijs!

Wie heeft niet van vreeze die zich bewust is, dat hij zoo dikwerf de goddelijke genade heeft verloren, en toch verzuimt de schuld af te boeten, ja zelfs niet besluiten kan van gedrag te veranderen. Ziet men dan niet in, dat naarmate men toeneemt in jaren en blijft weigeren genoegdoening te geven, ook de schuld, die men aan de goddelijke gerechtigheid te betalen heeft, toeneemt en

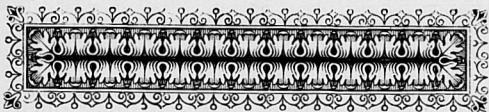
vermeedert, daar toch een schuldelooze jongeling van zijne teederste jeugd aan God, voor wiens oog zelfs de engelen niet zuiver zijn, het offer brengt van een verbrijzeld hart en van een bedroefd gemoed? Hoe kan een wereldling met een gerust geweten uit dit leven scheiden zonder de schuld te hebben afgelost, terwijl toch Aloysius die altijd een vijand van de wereld was, afgezonderd van het aardsch gedruisch, dit tranelal verliet, zelfs in de ure des doods de omstanders bad zijn lichaam te kastijden, wyl hij de kracht miste dit zelf te doen, de gunst afsmeekte op den naakten grond te worden uitgestrekt, en zijn hoofd ontblootte, zeggende: »De Heiland is ook blootshoofds gestorven.» Indrukwekkende gedachte, ernstige vermaning, edel voorbeeld, waarop men nooit genoeg kan staren, als men dezen jongeling, zij 't ook van verre, volgen wil.

GEBED.

O, berouwhebbende Aloysius, die zulke kleine fouten te beweenen hadt en toch zulke overvloedige tranen van berouw hebt gestort, wie zal ons tranen geven, ons die zooveel te beweenen hebben, en zoo weinig berouw gevoelen? Gij hebt gewoed tegen uw onzondig vleesch en wij ontwijken de boete, onze redding, terwijl toch onze schuldenlast zoo zwaar is. Bij het denken aan uwe wreedaardige zelfkastijding huiveren wij. Ach, geef toch dat wij den moed hebben eenige boete te doen en onze schulden te delgen, die wij aan de goddelijke gerechtigheid tot den laatsten penning moeten afbetalen.

Zesmaal Onze Vader, Wees gegroet en het Eere zij den Vader enz. zooals blz. 17.

Derde Bondag.

VLUCHT DER WERELD.

Gebed vóór de Overweging.

God van hoogste wijsheid, die harten en nieren doorgrondt en door een straal van uw licht op het verstand van 't redelijk schepsel, dat schepsel tot de kennis van U zelve brengt en het losmaakt van de aardsche goederen, waarvan gij de ijdelheid en begoocheling doet inzien, wie kan zich een denkbeeld vormen van den reinen schitterglans, die den geest van uw getrouwen dienaar, onzen geliefden beschermer, den H. Aloysius heeft omstraald, toen die hoogbegaafde jongeling den luister van zijn prinsdom vaarwelzeide en zich in de So-

ciëteit van Jezus terugtrok om daar brandend van liefde in de stilte en rust der eenzaamheid hart aan hart met U te kunnen spreken! Ach, laat ons de begoochelingen eener verderfelijke wereld doorschouwen en ten minste het hart er van losmaken dat, naarmate het vuriger met U vereenigd blijft, ook losscher zal zijn van de zinnelijke liefde die het vastketent aan de aarde.

OVERWEGING.

De wereld ontwijken en zelfs van de geoorloofde genoegens afscheid nemen, wanneer deze een steen des aanstoots zijn geweest op den weg des heils, beteekent zooveel als volgens de vermaning van Joannes den Dooper waardige vruchten van boetvaardigheid voortbrengen en tot middel van afboeting doen dienen wat eerst aanleiding tot zonde had gegeven. Maar grootmoedig der wereld en harer eer vaarwelzeggen, de banden van vleesch en bloed losmaken en vluch-

ten naar de arke der veiligheid, wanneer de voet onbevlekt is gebleven te midden van het slijk, dit is de verheven daad van de schuldelooze ziel, die door de vlammen der goddelijke liefde is omvangen.

Komt vurige kloosterlingen en ernstige woestijnbewoners en ziet, hoe een jeugdige prins, de stamhouder van eene doorluchtige familie, de hoop zijner ouders, met smachtend verlangen naar de kloostercel haakt. Om de roepstem des Heeren te volgen, stelt hij zich bloot aan de spijtige tegenkanting van een teergeliefden vader, verbeurt de vriendschap van vorstelijke personen en zegt blijmoedig vaarwel aan het rijke vaderlijk erfdeel ten voordeele van zijn jongeren broeder. Alvorens zijn hartewensch vervuld te zien, biedt hij, evenals het goud aan het vuur, weerstand aan onophoudelijke en harde beproevingen. Drie volle jaren wordt hij lastig gevallen, bemoeilijkt en gekweld. Nu eens neemt men zijn toevlucht tot vleitaal, dan

weer tracht men hem door tranen te bewegen van zijn voornemen af te zien. Van alle kanten worden bezwaren te berde gebracht, de zaak wordt met koude weigering, soms met harde bedreigingen afgedaan. Door volhardende en vurige gebeden, streng vasten, tuchtiging van 't lichaam ten bloede, beproeft Aloysius het vaderhart te vermurwen. Verlichting en verkwikking vindt hij gedurende die drie jaren hierin, dat hij bijwijlen spreken kan met een godgewijden persoon en eene retraite mag doen in een huis der Sociëteit van Jezus waar hij de zonen van Ignatius zag, wier broeder hij verlangde te worden.

En o, welk eene blijde heugenis hield hij van den dag, waarop hij der wereld voor goed afsterven, zich kleeden met het kleed der armoede en voor het kruis mocht knielen in de kloostercel! Het klooster werd zijn paleis, zijne rustplaats, zijne vreugde. Daar weende hij tranen van dank, boete en blijdschap. Daar werd hij een voorwerp van

hooge bewondering, een nieuw toonbeeld van volmaaktheid voor hen, die in de onderhouding der regelen en oefening des gebeds uitmunten.

Inderdaad Rome zou kunnen getuigen, dat het aangezicht van Aloysius van grootere vreugde straalde naarmate hij zijne edele afkomst kon verbergen nu eens door van deur tot deur liefdegiften in te zamelen, dan weder door hospitalen en gevangeniszen te bezoeken of aan de armen op de openbare straten den catechismus uit te leggen. Napels, Milaan, Mantua en zijne geboorteplaats waarheen hij gezonden werd om eene netelige zaak in orde te brengen, zouden kunnen getuigen, hoe hij de plichten van zijn staat nakwam met eene nauwgezetheid, die zóóver ging, dat hij met den eenvoud des harten beleed, in de plooiën zijns gewetens, hoe zorgvuldig ook doorzocht, niets te vinden wat naar een dagelijksche zonde zweemde, en dat hij daarom vreesde zich

zelve niet genoegzaam te kennen. Wat zullen wij zeggen van de zorg, waarmee hij waakte over zijne zintuigen. Zóó verging zijne ingetogenheid, dat hij de plaats, waar hij met zijne medebroeders het uur van uitspanning doorbracht, niet herkende. Voor spijs en drank had hij reuk en smaak verloren. Eer hij sprak, wikte en woog hij elke uitdrukking met zulk eene nauwlettendheid dat hij vroeg of het geen ijdel woord moest heeten, wanneer hij aan zijne overste zeide: ik ga naar het professie-huis, terwijl voor deze de woorden: ik ga naar het huis duidelijk genoeg waren. Wie zal de getrouwheid schetsen, waarmee hij de geloften, in de edelmoedige blijdschap des harten afgelegd, nakwam.

Aangaande de zuiverheid verdiende hij den naam van »engelachtige jongeling.» In de armoede bleek hij zoo streng, dat hij zonder verlof geen blaadje papier zou gebruiken en eens weigerde van zijne moeder

een kleedingstuk aan te nemen, eer hij door zijn reisgezel overtuigd was, dat het hier eene aalmoes gold. Wat de gehoorzaamheid betreft, kwam er zelfs geene gedachte bij hem op in strijd met den wil zijner overheid.

En nog in den bloeitijd zijns levens zijnde maakte Aloysius dien voortgang in deugd, in het streven naar volmaaktheid en heiligheid! Welk eene schaamte zullen zij niet gevoelen, die na lange levensjaren van zich zelve zeggen moeten, geen dag, zelfs geen uur naar den geest van Christus te hebben geleefd! O trouwelooze wereld, wat baten der jeugd uwe genoegens en beloften, indien zij daarna te gronde gaat! Mochten de jongelieden, die de voetstappen van den heldhaftigen edelman niet kunnen drukken, ten minste uit uw gedruisch zich terugtrekken in de afzondering van het hart.

GEBED.

Eindelijk dan, gelukkige Aloysius, zijt gij, na overtuigende blijken van heldhaftige standvastigheid gegeven te hebben, de Sociëteit van Jezus ingetreden, waarheen de Goddelijke Bruidegom U sedert vele jaren riep, en waartoe uwe beminde moeder Maria U opnieuw uitnoodigde. Nooit was uw hart zoo voldaan en rustig als te midden van den verheven arbeid eener orde, waarin voor eerampten en waardigheden geene plaats wordt gevonden, doch voor den kloosterling een ruim veld is geopend om zich zelve te heiligen en anderen nuttig te zijn. Die orde wijdt zich aan de opvoeding der jeugd, doet den afgodendienaar knielen voor het kruis en brengt afgedwaalde schapen naar de schaapskooi terug. Naar al die verhevene werkkringen hakend, bereiddet gij U daartoe voor in de oefening aller deugden en door standvastigen toeleg op de studie. Geene

enkele gedachte, geene aardsche genegenheid vermochten U af te trekken van het grootsche doel uwer orde. Ach! bid voor ons, dat wij in het licht uwer schitterende deugden de verplichtingen van onze roeping en van onzen levensstaat nakomen en God alleen mogen dienen, wiens meerdere eer en glorie het toppunt uwer wenschen was.

Zesmaal Onze Vader, Wees Gegroet en Eere zij den Vader enz. zooals bl. 17.

Vierde Bondag.

ZUIVERHEID.

Gebed vóór de Overweging.

 verheven God, die de ongerepte reinheid zijt, in de leliën genoegten schiept en de maagdenreien uitnoodigt in den Hemel uwe schreden te volgen, wij zijn opgetogen van bewondering, dat Gij onzen geliefden beschermer, den H. Aloysius met zulk een overvloed van hemelsche gunsten hebt willen overstelpen, als waarmede na uwe maagdelijke Moeder en den geheiligden zoon van Elisabeth, zoover wij weten, geen ander Heilige is begunstigd. Ach, wek de liefde tot de schoone deugd van zuiverheid ook in ons, die te midden van eene zinnelijke en

onreine wereld leven. Doof in ons de vlam der zondige begeerte, of boezem ons ten minste moed in om de wapenen te hantieren, waarmee de jonge prins van Castiglione zich zelve bestreed, ten einde den zielenvrede te bewaren, de kostbare gave uwer opperste goedheid.

OVERWEGING.

Een H. Paulus beklagde zich te midden van de vermoeienissen van zijn apostelambt over de wederstrevige wet in zijne ledematen en over den prikkel des vleesches, een engel van satan, die hem kwelde. En daarom bad hij meermalen den Heer verlost te worden van dien boozen geest. Een Benedictus, een Franciscus verfden de doornen rood met hun bloed om de wederspanning van 't vleesch te temmen en dat vleesch aan de gezonde rede te onderwerpen. Een Hieronymus sloeg tot dat einde de naakte borst met den scherphoekigen steen, en een Bernardus

dompelde zich tot aan den hals in de opening van een bevroren vijver, om het onheilig vuur te dooven. Wat hebben niet zoovele andere ijverige zielen gedaan om de aanvechtingen te bestrijden!

Maar Aloysius, ofschoon heet van bloed, levendig van natuur, open van karakter, scherp van verstand, werd te midden van de verlokkingen der wereld nooit in zijn geest gekweld door onzuivere gedachten en beelden en heeft waarschijnlijk nooit de prikkeling des vleesches gevoeld. Dat was, zooals men gelooven mag, het rijke loon, hem geschonken door de onbevleete Koningin des Hemels, aan wier altaar te Florence hij op negenjarigen leeftijd de gelofte van eeuwige zuiverheid had afgelegd. Die gave van Maria belette echter niet, dat zijne verdiensten vermeerderd werden. Om de teergevoelige zedigheit, die hem nog kind zijnde blozen deed, wanneer hij den voet moest ontblooten ten einde door een dienaar in

het aankleeden geholpen te worden, en die niet wilde gedoogen, dat men zijne ledematen aanraakte, — om de zedigheid die hem de schuldelooze oogen deed nederslaan, zoodat hij nooit den blik op het gelaat zijner moeder gevestigd hield en niemand zijner naaste bloedverwanten van aangezicht kende, — om die zedigheid verdient hij onze hooge bewondering, vooral wijl hij vrij was van bekoringen.

En dat aanhoudend ontwijken van alle soorten van wereldsche uitspanningen, zóó zelfs dat hij zich uit een gezelschap verwijderde alleen wijl men hem ten dans noodigde, hoe moet dit niet de lichtzinnigen verbazen, die in de wereld zorgeloos leven en de zondige gelegenheid eerder zoeken dan vermijden! En bij die uiterste behoedzaamheid komen nog dat strenge beheer over zijn tenger lichaam, dat ernstig streven van zijn geest om te midden van openbare hoffeesten en tooneelspelen zich bezig te houden met ge-

dachten aan den hemel, dat vurig onafgebroken gebed, de veelvuldige biechten en het naderen tot de H. Tafel, waartoe hij zich drie dagen godvruchtig voorbereidde, waarop hij dan drie dagen van dankzegging volgen deed.

O onvergelykbare jongeling, o maagdenhart, o nieuwe engel van het hemelsch Paradijs! Terwijl gij bolwerk noch verwering noodig hebt om de maagdelijke reinheid te bewaren, staat gij daar voor ons als eene vesting met versterkingen omschanst. Wel mogen zij beven van vreeze, die op eigen krachten steunen. Engelen in 't vleesch omgeven zich met borstwering en kracht, wat zal er dan van broze vaten worden! De ceders zoeken steunpijlers om te blijven staan, wat zal er geschieden met het geknakte riet! De strijd duurt immer voort, de overwinning is zeldzaam. De vijand legt zich in hinderlaag en beloert hem, die wapenloos en niet strijdvaardig is. Wie niet

bĕstand blijkt tegen den aanval, wordt aan de keten der slavernij onder den voet gehouden.

GEBED.

Door welk een edel voorrecht munt gij onder duizenden uit in de kostbare gave eener ongerepte reinheid, o engelachtige jongeling, gelukkige Aloysius, die den last van het sterfelijk lichaam en de woeling der toomeloze hartstochten niet gevoeld hebt. De volmaaktste helden van het christelijk heerleger, die worstelen en tot bloedens toe weerstand bieden in den strijd des vleesches, bewonderen U bovenmate. Nooit kwam er eene onreine gedachte bij U op, zoodat gij in de kristallijnen lucht van het aardsch paradijs geboren en onder de hoede der eerste onschuld scheent te zijn opgevoed. En toch hebt gij de wapenen der Christenen gehanteerd en de uiterste behoedzaamheid in acht genomen om deel te hebben in de

verdiensten der herstelde natuur. Ach, heb medelijden met ons, die in het kneedsel van het broze vat een noodlottig vuur voelen branden, dat de schoonheid der ziel ontglanst, ja vernietigt of met zijn warrelenden rook de helderheid des geestes verdonkert en den zoeten vrede des harten verstoort. Vraag voor ons de genade de aanvallen te ontwijken of de zege te behalen in den strijd.

Zesmaal Onze Vader, Wees gegroet en Eere zij den Vader enz. zooals bl. 17.

Vijfde Zondag.

GEBED.

Gebed vóór de Overweging.

 God van onuitsprekelijke goedheid, die U aan den nietigen mensch openbaart en hem met de liefelijke zachtheid uwer goddelijke genade tot U trekt om hem de geneugten van uw teeder Hart te doen smaken, wij danken U voor den buitengewonen geest van ijver, waarmede Gij uw trouwen dienaar, onzen schutspatroom, den H. Aloysius hebt begunstigd in die mate, dat hij, verdiept in het gebed en in de levendige beschouwing der hemelsche goederen, op geen aardsch wezen meer geleek, maar als ontheven aan zijne zinnen met U op 't nauwst

vereenigd werd zelfs dan, wanneer het gedruisch der wereld hem omgaf. Ach, deel aan ons koud hart ten minste een gedeelte mede van die kostbare en voortreffelijke gave des gebeds. Mogen wij van de vurige ziel des heiligen jongelings de godvruchtige wijze leeren, hoe wij moeten omgaan met U in het gebed, opdat de vruchtbare dauw van het Paradijs den dorren akker van ons gemoed bevochtige.

OVERWEGING.

Koning David, wiens geest zoo vurig was in zijn vlucht, klaagde over de loomheid zijns harten, dat hem meermalen verlaagd had: *Cor meum, dereliquit me, mijn hart heeft mij begeven.* Aloysius Gonzaga stelde alles in 't werk het hart te dwingen zijne geestverheffende gedachten altijd te volgen. Hij slaagde in zijne pogingen zoo gelukkig, dat hij eerder een engel dan een mensch geleck. Wij mogen het natuurlijk noemen,

dat de Hemel hem buitengewone gunsten schonk, wjl het zoet verlangen en streven in hem levendig waren immer in Gods tegenwoordigheid te zijn door middel van een vurig gebed of door een diep en heilig gepeins.

Van zijn vijfde jaar werd het zijne dagelijksche gewoonte het zoogenaamde *Exercitium quotidianum* bestaande uit de getijden der H. Maagd en de trap- en boetsalmen, geknield op den naakten grond te bidden; en deze heilige oefening liet hij zelfs niet achterwege, toen hij achttien maanden lang door wisselkoortsen gekweld werd. Met het toenemen der jaren nam ook zijn ijver toe. Die ijver dwong hem tot het besluit zich in 't gebed uren achtereen zoo te oefenen, dat geene enkele verstrooiende gedachte in hem opkwam. En als hij bemerkte uit menschelijke zwakheid eene verstrooidheid hoe vluchtig ook gehad te hebben, dan verdubbelde hij de uren des gebeds om zoo-

doende in zijne edelmoedige en heldhaftige onderneming te slagen. Hij zag zijn wensch eindelijk vervuld. Met verbazing hooren wij hem aan zijne overheden verklaren, dat alle verstrooiingen in 't gebed, gedurende zes maanden van zijn proeftijd samengenomen, den duur die noodig is om een Wees gegroet te bidden, niet te boven gingen. Tot onze beschaming hooren wij hem bekennen, ook te midden van uitwendige bezigheden in een gemeenzaam verkeer met God te kunnen leven; ja zelfs, zoovele moeiten als anderen hadden om den geest tot het hemelsche te verheffen, zoovele moeiten kostte het hem om den geest van het hemelsche af te trekken.

Troostend is het voor de godvruchtige zielen uit den mond van Aloysius te vernemen, dat hij geene enkele zaak van groot of klein gewicht aan God aanbeval zonder zijne bede verhoord te zien. Ook onderricht de heilige jongeling allen door de wijze waarop hij spreekt over de stille bespiegeling

in het gebed. Evenals het water, zegt hij, wanneer het door den wind bewogen wordt 's menschen beeltenis óf — wijl het troebel werd — in 't geheel niet óf, bleef het ook al helder, niet getrouw afspiegelt, omdat de ledematen uit hun verband schijnen gerukt, zoo ook is de ziel, wanneer zij in de beschouwing door den stormwind der hartstochten en ongeregelde neigingen ontroerd wordt, niet in staat het beeld van God en der Goddelijke majesteit die zij beschouwt, in zich af te spiegelen.

O bevoorrechte ziel! Zoo hoog verhief zich dan de geest van dezen jongeling en zoo innig vereenigde hij zich met God, wanneer hij zich schikte tot het gebed! Zoo diep drong hij door in de beschouwing van het hoogste goed! Hoe zou 't nog verbazing kunnen wekken, dat hij tijdens de uren der

overweging in de wereld of in den kloosterlijken staat niets bemerkte van hetgeen rondom hem voorviel al trachtte men hem door gedruisch terug te roepen uit de hoogere sferen, waartoe zijn geest zich verheven had. Deze engel doorschouwde de verborgenheden van het smartelijk lijden onzes Heeren en dronk dan met volle teugen van den asembeker der droefheid, overpeinsde met een van liefde brandend hart de geheimenissen van het allerheiligst Sacrament des Altaars en werd dan dronken van de hoogste zielevreugd, voer op naar het rijk der engelscharen en zag dan zich blind aan het licht der hemelsche glorie en heerlijkheid. Toch denke men niet, dat het immer de lachende lentezon was, die hem uitnoodigde de zoetheid in het oneindig goed verborgen, te smaken, o neen, den kouden winternacht moest hij doorleven, waarin zijn zielsgeliefde het gelaat omsluisde en Aloysius aan bittere troosteloosheid prijs gaf. Maar week de

geestelijke vreugde, het verlangen den Schep-
per dichter en dichter te naderen bleef le-
vendig in 's jongelings hart; vuriger dan ooit
smachtte hij er naar God in de armen te
vliegen.

Welk een verwijt is dit alles voor lauwe
zielen, die de heerlijke vruchten des gebeds
niet weten te plukken of uitsluitend bidden
uit eene zekere gevoelige godsvrucht zonder
geestelijk nut voor den vooruitgang in de
deugd. Hoe streng ook veroordeelt het gebed
van Aloysius de tallooze onverschilligen die
het gebed geheel verwaarloozen of het doen
met een hart dat van God is afgescheiden.
Zoo verliezen zij de kracht de vijanden hun-
ner zielen te overwinnen. Zonder den steun
van een goed gebed blijft men niet staan
op het steile pad der deugd.

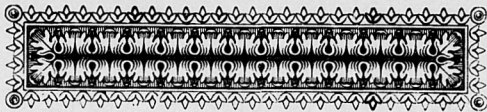
GEBED.

O hoogverheven jongeling, H. Aloysius,
die ons door uw voorbeeld zoo ernstig ver-

maant dikwerf de handen tot God op te heffen, ons door het gebed te vereenigen met het hoogste goed en door uitwendigen eerbied te toonen, dat wij spreken met den Schepper van het heelal, vraag aan den Beminde uwer ziel, met wien gij nu voor eeuwig vereenigd zijt, dat wij mogen beseffen de noodzakelijkheid van het gebed om de gevaarlijke gelegenheid te kunnen vermijden, en hoe rijk aan troost en moed, ja hoe gelukkig de ziel is, die bidden kan. Vraag voor ons de gave des gebeds, waardoor wij naderen tot God en God ons nadert met zijn troost en zijne kracht.

*Zesmaal Onze Vader, Wees gegroet,
Eere zij den Vader, enz. zie bl. 17.*

Besde Bondag.

LIEFDE.

Gebed vóór de Overweging.

God, die in uw wezen liefde zijt, in die liefde uw geluk vindt en daarin de U getrouwe zielen verheerlijkt, wij brengen U dank voor het liefdevuur, waarvan Gij het hart van uw verheerlijkten dienaar, onzen beminden schutspatroon, den H. Aloysius hebt doen gloeien. Zijn zwak lichaamsgestel bleek niet bestand tegen de geweldige kracht van dien gloed, zoodat de gehoorzaamheid den heiligen jonkman gebiedend moest zijne gedachten van U, het middelpunt der kuische liefde af te trekken, en daardoor zijn hart de foltering eens

martelaars deed verduren. Ach, deel aan ons koud gemoed een vonkje van die heilige liefdevlam mee, opdat wij niemand buiten U en allen in U liefhebben en aan 't einde van den levensweg gekomen, doorgloeid van uwe liefde ten hemel stijgen om in de wonde van uw Goddelijk Hart, het brandpunt der liefde, U eeuwig te beminnen.

OVERWEGING.

Sterker en machtiger dan de dood is de liefde, en wie in haar leeft, leeft in God en God in hem. Wie eenmaal aan de hemelsche vlam zijn hart heeft ontstoken, zegeviert over alles, duldt alles; de last wordt licht, het bittere zoet, het gewone verheven. Dit kan onder zoovele zielen op aarde, serafijnen van liefde, ook Aloysius getuigen, die van zijn teederste jaren af onderricht werd door de Goddelijke liefde.

Omdat hij zoo vurig beminde, onttrok hij zich aan alle wereldsche vermaken, bleef

in de eenzaamheid met God spreken hart aan hart en zocht de huizen op, waar de zielen leven uitsluitend in den dienst en voor de eere Gods. Een kostbaar onderpand voor die liefde was dat hem door den H. Borromeus de weg der heiligheid werd aangewezen, dien hij daarna trouw bewandelde, en dat hij uit de handen van dezen kardinaal de eerste H. Communie ontving. Een gelukkig gevolg van die liefde was, dat hij zeer dikwerf het hemelsch manna nuttigde met zulk eene vervoering van vreugde als waartoe hem zijne teedere godsvrucht in staat stelde. Hoe benijdenswaardig moet hij niet geweest zijn in de oogen der engelen zelve, wanneer deze hem na drie dagen van voorbereiding tot de H. Tafel zagen naderen met overzoete verzuchtingen en onder een vloed van tranen! Welk een voorwerp van bewondering was hij niet, wanneer hij in 't heiligdom van Loretto, om zoo te spreken dagen lang in heilige

beschouwingen verdiept bleef en met de teederste aandoeningen gevoed werd! Zoo beminde Aloysius, toen hij nog in de wereld was. Welk eene liefde zal zijn hart door-gloeid hebben, toen hij in den kloosterlijken staat levend zich vrij mocht onderhouden met den Bruidegom zijner ziel!

Daar was het dat zijne borst, wanneer hij over God sprak zwoegde en zwol, een hooge bloos zijne wangen kleurde, zijne oogen in tranen baadden, de polsslag sneller werd. Het was daar, dat zijne oversten hem moesten verbieden zich lang met het bespiegelend gebed bezig te houden, wijl zijn zwak gestel niet bestand bleek tegen de krachtige inspanning van den geest. Maar 't was ook daar, dat naarmate Aloysius uit gehoorzaamheid zich trachtte los te scheuren van de omhelzingen van zijn Goddelijken zielsvriend, deze zich onwederstaanbaar opdrong. *Ga weg van mij, Heer, ga weg van mij: Recede a me, Domine, recede a me*, riep

dan de gehoorzame jongeling, en wanneer hij zag, dat zijn zielsgeliefde doof bleef voor dat onaangenaam smeekgebed, poogde hij Hem te ontvluchten.

Hij knielde maar even voor het H. Sacrament en snelde dan heen om aan het zoet geweld der liefde te ontkomen, doch zijn beminde volgde hem op den voet. Evenals een elektrische stroom die, opgesloten in den geleidraad dezen doet beven en trillen, tot dat hij zich door een uitweg in de ruimte kan verspreiden, zoo was het hart van Aloysius bij dien hevigen en zoeten tweestrijd van godsvrucht. Maar dat hart vond eindelijk een uitweg: het verbod van den overste werd opgeheven. Het vond een uitweg, doordien het zich mocht toewijden aan de verpleging van arme pestzieken te Rome. Aloysius snelde hen te hulp. Hij schrikte niet, toen hij een zijner medebroeders als slachtoffer der liefde vallen zag, o neen! hij smachtte naar zulk een vroegtijdigen dood. Want,

zeide hij, ik ben nu waarschijnlijk in staat van genade, maar weet niet wat in de toekomst zal gebeuren. O treffende gedachte, wel geschikt iemand, die niet aan sterven denken wil, te beangstigen! Aloysius' wensch werd vervuld. Toen hij door de pest werd aangetast wist hij zijn einde nabij, wjl hij het jaar vóór zijn terugkeer naar Rome de goddelijke openbaring had ontvangen, dat zijne levensdagen weinig in getal zouden zijn en zijne pelgrimsreis ten einde liep. Hoe juichte die groote ziel bij het naderen van den dood! Dien dood noemde hij in zijn laatsten brief aan zijne moeder, de grootste gunst, die God hem schonk.

Hij verzocht een zijner medebroeders met hem God te danken door den lofzang het *Te Deum*, en even vurig als de H. Paulus verlangde hij weldra ontbonden te worden en met Christus te zijn. Zijne liefde tot den evennaaste verminderde daarom niet. Zelfs beloofde hij, mocht hij opkomen van

zijne ziekte, terug te keeren naar het bed der pestzieken. En die belofte deed hij, toen de brandende koorts zijne lichaamskrachten sloopte, en hij de zwaarste pijnen doorstond van eene lange ziekte, die hem in den pestdamp der hospitalen had aangestast. O, onverzadelijke en werkdadige geest van liefde, welker offervlam zoozeer aan den Allerhoogste behaagde, dat zij tot loon de laatste zucht mocht slaken in het Goddelijk Hart op den dag die voorspeld was en in het oogenblik, waarop de octaaf van het feest van het H. Sacrament eindigde en de Vrijdag ter herinnering aan Jezus' lijden en dood een aanvang nam, de Vrijdag waarop nu het feest van het H. Hart, dat brandpunt van onbegrijpelijke liefde, gevierd wordt.

Gij, die den dood vreest, leer van dezen jongeling den kostbaren dood des rechtvaardigen sterven. Tweevoudig is de weg, die naar het leven leidt: ongerepte onschuld of oprechte boetvaardigheid. Aloysius aangetrok-

ken door de hemelsche liefde is dien tweevoudigen weg opgegaan. Welken weg betreedt gij om zeker te zijn van uw eeuwig geluk? Denk aan uw laatste einde en behartig eene zaak van het hoogste belang.

GEBED.

Zoo spoedig dan hebt gij, o verheven beschermmer onzer deugd, na gesmacht te hebben in de rotskloof, als de zilverblanke duif de wieken ontplooid om op te vliegen naar het voorwerp van uw zielsverlangen? Indien uw drie-en-twintigjarig leven, o slachtoffer der liefde, in verdiensten opwoog tegen den langen levensloop van andere heilige en volmaakte personen, dan was het ook billijk, dat U de kroon en de zegepalm der dienaren Gods spoedig werden toegekend. Vier feest en jubel in den Hemel, o seraf van liefde, maar deel aan ons op aarde een sprankel mede van de vlam die uw hart doorgloeide als gij gebogen laagt voor het H. Sacrament,

die U deed wegsmelten in tranen bij de overweging van 's Heeren lijden en dood, en U alles voor allen deed zijn om allen voor Christus te winnen. Ach, deel ons een sprankel van die liefde mede! Dan zijn wij met moed en kracht bezield, de heilige vreugde der kinderen Gods doorstroomt ons hart, het levendig geloof werkt in en buiten ons, en de hoop blinkt ons tegen met U eeuwig gelukkig te zijn.

*Zesmaal Onze Vader, Wees gegroet, Ecce
zij den Vader enz. zooals bl. 17.*

OP DEN FEESTDAG.

Gebed vóór de Overweging.

Drieëenige God, die als Heer en Meester van alles, uwe hemelsche gunsten aan iedere uitverkorene ziel uitdeelt volgens den stempel van heiligheid, waarmede Gij haar merken wilt en volgens het doel, waartoe Gij haar in den schoot der H. Kerk bestemd hebt, wij danken U dat Gij ons een tweevoudig richtsnoer ter heiligmaking hebt getoond in den engelachtigen jongeling onzen beminnelijken beschermer, den H. Aloysius Gonzaga. in wien Gij eene wonderbare onschuld met eene gelijke boetvaardigheid vereenigtet. O mogen toch het verheven voorbeeld zijner deugden en de gezegende her-

innering aan den roemrijken zoon van Ignatius niet nutteloos voor ons zijn! Daar wij derhalve uwe genade zoo dikwerf door de zonden verloren hebben, en door al te groote gehechtheid aan het aardsche de zuiverheid des harten getaand en de ijver des geestes verflauwd is, bidden wij U bij de verdiensten van deze U zoo dierbare ziel, dat wij de schuld door innig leedwezen en door een kuisch leven mogen voldoen, terwijl wij beloven U alleen te behagen, die aan de uitverkorenen zulk eene rijke en kostbare belooning geeft.

OVERWEGING.

Het is een opmerkelijk feit in de geschiedenis, dat wellicht geen andere geestelijke Orde ooit zoovele en zoo aanhoudende vervolgingen als de Sociëteit van Jezus sinds hare geboorte tot op dit oogenblik verduurd heeft. Maar niet minder zien wij ook in haar de belofte van den Verlosser vervuld: «Zalig zij

die vervolging lijden om de gerechtigheid." Te midden van haar leed vindt zij troost bij hare zonen en heiligen. Deze zeggen haar, dat zij niet zoo verdorven is als de wereld rondbazuint. Aloysius beminde de Sociëteit met warme liefde, en wat hij hoogachtte en innig liefhad, kan slecht noch verachtelijk zijn. Men plukt geen druiven van doornen, zegt de eeuwige Wijsheid, nog vijgen van distelen; evenmin kan men aannemen dat de hemelsche hovenier zijn lievelingsbloem op vergiftigen stam enten en aan onreine handen ter kweeking zou toevertrouwen.

Ongetwijfeld was Aloysius reeds in de wereld een Heilige; maar hij zal in de Sociëteit nog wel iets geleerd hebben, iets in heiligheid gevorderd zijn. Zoo oordeelde althans de kerkelijke rechtbank, die 's jongelings deugden te toetsen had. In haar verslag aan Paulus V zegt zij: Aloysius wijdde den bloei zijner jeugd aan den Koning der koningen in de Sociëteit van Jezus. Want

de verstandige jongeling wist dat het in die Orde hem niet zou ontbreken noch aan broederlijke vrienden, wier voorbeeld hem zou aanmoedigen om op den weg des Heeren immer blijmoediger voort te gaan, noch aan beproefde gidsen, wier hand hem leiden kon door de gevaren des levens. Met heilige geestdrift blikte hij op de groote mannen der Orde Ignatius van Loyola, Franciscus Xaverius, Jacobus Laynez, Franciscus Borgias, Petrus Faber, Stanislaus Kostka en zoovele anderen. Hij zag naar de talrijke martelaren, die met de kruisbanier in de hand, in Brittanje onder de slagen der ketters vielen, in Indië door het pijlschot der Heidenen hun bloed edelmoedig vergoten voor het geloof in Christus. 1)

Aloysius was een Heilige. Het wezen, de levenskracht, de werkelijkheid en de beloo-

1) M. Meschler S. J.: *Leben des hl. Aloysius von Gonzaga.*-Bolland. Juni V Bl. 1121 E.

ningen der heiligheid hebben zich in zijn leven op eene schitterende wijze geopenbaard. Het wezen der heiligheid bestaat in het bezit der heiligmakende genade, die den mensch tot kind van God en erfgenaam des Hemels maakt. Aloysius heeft die heiligmakende genade bewaard en vermeerderd.

De heiligheid bestaat verder in het gebruik der deugden. Gelijk er geen vuur is zonder warmte, geen licht dat niet de duisternis verdrijft, zoo is er ook geen werkelijk bovennatuurlijk leven, geene ware liefde zonder werken van deugd. Die bovennatuurlijke deugden heeft onze heilige gekweekt en beoefend. De heiligheid die wij in Aloysius bewonderen, is eigenlijk niets anders dan de opvolging van het programma dat door den Zoon Gods in zijn Evangelie neergelegd, en in zijne Kerk altijd verwezenlijkt is.

Aloysius is een jeugdige en daarom beminnelijke heilige. Men zegt dat bloemen, die

vóór de zonnestandshoogte ontluiken, liefelijker in schoonheid, aantrekkelijker in bekoorlijkheid zijn en een welriekender geur verspreiden dan de bloemen, die in de zonnehitte uitbotten. Het is ontwijfelbaar, dat de aanminning der jeugd ook op de heiligheid invloed oefent. Zoo is het ook met de heiligheid van Aloysius. Hij is zoo jong en zoo verstandig, zoo jong en zoo zuiver, zoo jong en zoo moedig. Is dat niet wonderbaar en aangenaam tevens? Het spreekwoord luidt: jeugd heeft geen deugd. Dat past niet op Aloysius. 1)

GEBED.

Blik welwillend, o H. Aloysius, van uw troon van glorie waarop U de H. Magdalena de Pazzi in eene geestvervoering zag, op ons arme stervelingen neder. Wij verdienen wel is waar die gunst niet, wijl wij zoo flauw en traag blijven op den weg der hei-

1) M. Meschler. S. J.

ligheid en geene enkele van de deugden bezitten, welke nu in den hemel uw stralenkroon zijn. Maar dezelfde God, die U omgloort met zijn licht, die op uwe voorbede wonderen werkt, die U op aarde met de uitstekendste voorrechten heeft begiftigd, dezelfde God zal in ons het vurig verlangen wekken U eenigszins te gelijken, wanneer gij voor ons bidt bij zijn troon. Heb dus medelijden met uwe beschermelingen, die arm en ellendig zijn. Indien de wereld hare strikken spant, wij door tegenspoed beproefd worden, de bekoringen van den duivel en de begeerlijkheid des vleesches ons kwellen en van den dienst des Heeren willen aftrekken, wees gij dan onze hulp in den nood, gij die door uw voorbeeld ons leert de aard-sche grootheid te minachten, te waken over onze zintuigen, der wereld, der zonde en ons zelven af te sterven, kracht en troost te zoeken in het aanhoudend gebed, onzen evenmensch hartelijk te beminnen en de

bloem der kuischheid met teedere zorgen te kweeken. Zoo zal onze ziel of met het leliewitte kleed in het doopsel ontvangen of met het eertijds bezoedelde doch door boete gereinigde kleed de verblijfplaats der gelukzaligen binnengaan. Mogen wij uwe bescherming zoo ondervinden, dat wij in tijdelijke en geestelijke zaken bemoedigd worden door de gedachte: de H. Aloysius Gonzaga bidt voor ons in den Hemel, en God zal zijn gebed verhooren.

TOEWIJDING.

H. Aloysius, bewonderenswaardig voorbeeld van onschuld en deugd, ik... oprecht verlangend U eenigszins na te volgen, kies U in de tegenwoordigheid van God, van de H. Maagd en geheel het hemelsch Paradijs tot mijn beschermer en voorspreker, en beloof U met de hulp der genade de deugden te beoefenen, die mij het noodzakelijkst zijn, vooral van gehoorzaamheid, zuiverheid en

godsvrucht, en immer de gevaarlijke gelegenheid te vermijden. Uwe hand geleide mij op mijn levensweg. Sta mij bij, ondersteun mijne zwakheid en verlaat mij niet in het uur van mijn dood. Amen.

Gebed om de deugd van zuiverheid.

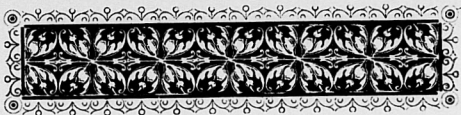
(Aan dit gebed is door Paus Pius VII een afaat van 100 dagen, eenmaal daags, verbonden.)

H. Aloysius, engel in levensgedrag, hoe onwaardig ik ook ben, mij uw dienaar te noemen, neem ik toch ootmoedig en vol vertrouwen, mijne toevlucht tot U, en stel de reinheid van mijne ziel en van mijn lichaam bijzonder onder uwe hoede. Bij uwe engelachtige zuiverheid smee ik U, mij aan Jezus, het Lam zonder vlek, en aan zijne allerheiligste Moeder, de Maagd der maagden, aan te bevelen. Bewaar mij voor elke doodelijke zonde, en laat niet toe dat ik ooit door eenige smet van onkuisheid besmeurd worde. Wanneer gij mij in

bekoring ziet en in gevaar van te zondigen, drijf dan alle onreine gedachten en begeerten van mij weg; herinner mij aan den gekruisten Jezus, aan eene eeuwigheid van belooning of straf, en druk de heilige vreeze des Heeren diep in mijne ziel. Ontsteek in mijn hart de goddelijke liefde, opdat ik u hierbeneden moge navolgen en verdien, God eeuwig met u in den Hemel te genieten. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet.

LITANIE

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, Hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm
U onzer.

God, H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

H. Maria, Moeder en Beschermster van den

H. Aloysius, bid voor ons.

H. Aloysius, bid voor ons.

H. Aloysius, verrijkt met hemelsche zegeningen, bid voor ons.

Vervuld van den H. Geest,
Zeer waardige belijder van Jezus
Christus,
Zeer vurige aanbidder van het H. Sa-
crament des Altaars,
Zeer getrouwe dienaar der H. Maagd
Maria,
Edelmoedige versmader van de aard-
sche genoegens,
Toonbeeld van ootmoedigheid,
Minnaar der armoede,
Volmaakt in gehoorzaamheid,
Wonderbaar in verduldigheid,
Uitstekend in versterving,
Veel vermogend in den Hemel,
Verdrijver der booze geesten,
Eer en luister der jeugd,
Beschermeilige der studeerende jon-
gelingen,
Spiegel der maagden,
Liefderijke trooster der bedrukten,

H. Aloysius,

bid voor ons.

H. Aloysius, roem en sieraad der Sociëteit van Jezus, bid voor ons.

H. Aloysius, helder licht der H. Kerk, bid voor ons.

H. Aloysius, vermaard door een groot aantal wonderen, bid voor ons.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

v. Bid voor ons, H. Aloysius.

R. Opdat wij waardig worden de beloften van Christus.

LATEN WIJ BIDDEN.

God, uitdeeler der hemelsche gaven, die in den engelachtigen jongeling Aloysius eene wonderbare onschuld van leven met eene

gelijke boetvaardigheid vereenigd hebt, verleen ons door zijne verdiensten en gebeden, dat wij, die hem in zijne onschuld niet gevolgd hebben, hem in zijne boetvaardigheid mogen navolgen. Door Christus, onzen Heer. Amen.

ANDER GEBED.

Heer, verhoor onze gebeden en verleen ons door de voorspraak van den H. Aloysius, uwen dienaar, dat wij trouw volbrengen, wat onze roeping van ons eischt en, van deugd tot deugd voortgaande, het rijk der Hemelen mogen verwerven. Door Christus onzen Heer.

H Y M N U S .

~~~~~  
Infensus hostis gloriae,  
Omnisque culpae nescius,  
Et mollis osor curiae,  
Laudetur Aloysius.

Almâ iuvante Virgine,  
Ex matris alvo ducitur,  
Simulque sacro flumine  
Nascens puer renascitur.

Primis ab incunabilis  
Piae loquelae semina  
Castis fluunt labellulis,  
Jesu et Mariae nomina.

Summo sacer iam Numini  
Curas profanas abdicat,  
Et se decennis Virgini  
Per castitatem dedicat.

Deo trahente coelitus  
Sic mente pergit vivere,  
Ut carnis expers spiritus  
Vel Angelus cum corpore.

Non hunc honores saeculi  
Non magna tangunt nomina,  
Non aulici, non servuli,  
Non cara gentis agmina.

Sed haec habens despectui  
Sacrisque captus gaudiis,  
Adiunctus almo coetui  
Christi meret stipendiis.

Illo nihil perfectius,  
Nihil fuit constantius ;  
Omni carens labeculâ  
Fit sanctitatis regula.

Uni ter almo Numini  
Sanctoque Jesu nomini  
Sit laus, decus, dilectio,  
Sit laus et Aloysio.

Amen.

## HYMNUS. <sup>1)</sup>

---

Coeli terentem sidera,  
Choris Beatis insitum.  
Splendoribus circumfluum  
Canamus Aloysium.

Coelestis aulae sibilus  
Vix molle pectus impulit,  
Cum se tenellus ilico  
Totum refudit in Deum.

Claro potentum sanguine  
Cretus, coronas respuens  
Et scepra, quae tellus dabat,  
Votis Iesu stringitur.

Non ira, non vanus tumor,  
Mentem beatam perculit;  
Nullam voluptas sensibus  
Dum vixit, aspersit luem.

In morte totus integer

---

<sup>1)</sup> Vóór 1615 gedicht door Ph. Rinaldi, S. J. zie  
Bolland. Junii V.

Et totus in vita pius;  
Pura columba purior,  
Dei volavit in sinum.

Hoc, Aloysi, de sinu  
Deprome quas perenniter  
In indigos et supplices,  
Benignus effundas opes:

Per quas Patri sit gloria,  
Eiusque soli Filio  
Cum Spiritu paraclito  
In sempiterna secula. Amen.

---

ODE.

**S. ALOYSIUS**  
**miræ pudicitiae exemplum.**

~~~~~

Vidi columbam consistentem devio
In fontis imi margine,
Quae gestiebat vitreis liquoribus
Infusa saepe candidas

Lavisse pennas, seque formae sedulam
Spectabat adverso in lacu.
Vidi supino montis in clivo obsitam
Candore non tacto nivem,
Quam depluentem nulla vis rapacior
Excussit atri turbinis,
Impressa nec persultarunt vestigia
Usquam pererrantis ferae.
Vidi decorum pulcre tollens verticem
Secreto in horto lilium:
Mulcebat aura frondes leni sibilo
Praedari odores appetens,
Ac turba florum proxime virentium
Nitore gaudebat novo.
Verum iocosae quae ludunt imagines,
Mentemque delectant vagam?
Non usitatis fervidus decreveram
Efferre Gonzagam modis,
Qui flore vernans primae aetatis integro
Sic usque vixit puriter,
Sincerum ut ille pectus haud levissima
Sit labe passus infici.

Candoris ergo laude mirandus sui
Plane enitescit insolens,
Ultroque sese eidem conferri negant
Columba, nix, et lilium.

H. NOZZI, S. J. † 1857.

**S. Aloysii imago laeva gerens lilia,
dextra flagellum. ¹⁾**

Quae laeva, iuvenis, geris, incorrupte, pudori
Quam bene conveniunt lilia cana tuo!
At quae flagra geris dextra mihi porrige: non
[sunt
Apta tuis quae sunt moribus apta meis.

IDEM.

Lilia sanguineis candentia mixta flagellis
Gestantem quisquis prospicis heic iuvenem,
Ne stupeas: Gonzaga est hic; sanctumque
[pudorem
Ut vita serves asperiore monet.

¹⁾ Epigrammata scholasticorum S. J. Romae 1822.

Inhoud.

	Bl.
Vooraf	3
Aan den H. Aloysius. Gedichtje	6
Aloysius Gonzaga	8
Eerste Zondag. Onschuld	12
Tweede Zondag. Boete	19
Derde Zondag. Vlucht der wereld	26
Vierde Zondag. Zuiverheid.	34
Vijfde Zondag. Gebed	42
Zesde Zondag. Liefde	50
Feestdag van den H. Aloysius	59
Toewijding	66
Gebed om de deugd van zuiverheid	67
Litanie	69
Latijnsche gedichten	73

